

KONCZEK JÓZSEF

Sakktábla, pár női papucs...

Telefonbeszélgetés részlete a 80-as évekből:

„Megint a rehabon vagyok. Sajnos ráíttam. Hívsz majd?”

(1) Itt hagyott valamit

*Nem vágyakozható romlottság, a penész göncei, a fütetlen szoba:
letagadható, amikor fénnel csordul kinn az utca,
halomban könyvek, borospohár, vörös por az alján, ez a szellemi kaland szálloda,
sakktábla, pár női papucs, epikus részleteket lakott emlékek cucca,*

*gyűrt lepedő, összefacsarodó, mint a bohóc vizes zsebkendője,
egyetlen csavarintásra emberszag záporozna belőle vagy könny,
zöldes szőrű sportcipő, ballábas, aztán zsebrádió, egyelőre
még az is lehet, hogy egykori gazdája visszajön,*

*hogy magával vigye a kiválasztott hangokat, az éteri zenekarok
szimfóniáit, a jó hangulatú éjszakai szabadságdáridók
féktelen nagy tereit, a csendbe marokba fogható
üveggömb-mindenséget, akár ezt a zsebrádiót,*

*mert a ház mindegyik lakója itt hagyott valamit,
akár vándor az útszélien keresztbe rakott faágakat, egymásra tornyozott köveket,
habár az, ahol most él, szikrázó nyári fogsorokkal virít,
de „magamból ott még egyszer valamit majd visszakövelek”.*

(2) Ketyeg a tájban, ember...

*Ölelésembe játszaná át a sikongó nőtestet is, de mindegy.
Újra meg újra fölfelé szökik, hajlandó hajlani is,
vagy betölteni komolyan veendő önmagát szelindek
kaffogással, esetleg az említett sellővel, aki flitter nélkül is hamis*

*hóolvadás-szagú vallomásokban élvez, hogy a vállaim eláznak,
mert emez bármivel helyettesítené magát a saját szelleme helyett,
hogy nyugodtan lófrálhasson a gazos tereken, a tenyere versvázlat
szerkezetével halászni a levegőt, elkapni valamely meleget,*

*mely a visszahozhatatlanból szakad föl, mint fülledt fű alól a gőz
a hideg vonalkázott merev fűzetébe írott kipárolgás,
ám látható hiszen, hogy mennyi-mennyi minden nem volt ez az ősz
sem, tere kerítetlen, bejárata képzelt kapuvascsikorgás.*

*Csak azt hajlandó tudomásul venni, hogy neki altatókat írnak
a kései időben utolsóként elrepülő fecskerajok az égen,
s ő egyik lábáról a másikra állva ketyeg, ember, tenyere papírlap
egyformán képzelet magát mind a kettőnk légyhessentető történetében.*

(3) Féktelen törvény

Az elküldött barát a saját lelkesedéseiben lévő, akinek kasztja még varázsegyenlítőt rajzol örökre becsapott múltunk köré: de ő támadó leheletével az idomba mért konkrétumokat rohasztja, és meghosszabbít egy délkört, merőlegesen áll az, mint valami indiai varázslat-kötél,

mert neki ott talán tűzfarkú madarak sercegnek, mítoszi egység a létezőkben, hiába lát a bucskázásra meredő mutatóujjakat, hangja felszökell a palackokból, vádló bénasága hogy jobban kitessék, ő volt az én elküldött barátom, lelkesedése idegbénultja, rokkantja csak.

Jártam én nála a fekete házban, ahol fekete az ital, a fog, hát fekete a beszéd is, ámde egymást nem ámitják a testvérek, egyetlen mámoruk a presszókávét, mely fél-literszám az arcukba párolog, és gyilkos csempész lenne a reflexeiket tápláló könyörület, mert számukra a szesz méreg.

Ő volt az én hazug ifjúságom, a mesékbe üldözött fiú, a tényeket újján kulcskarikaként pörgető féktelen kísértés-törvény, aki deliriumban meg tudja tenni, hogy egyszerre kettővel lép, nem csupán lép, lépeget, hóna alatt két mankóval, a megvalósult ígéretés örök földjén.

(4) Idegen otthonom

Ez az elhagyott ház, a szellőztetni ritkán kinyitott ablakokkal, amelyeket kívülről a por pikkelyesen lep be, és a függönyök mögött mintha titok rejtőznék, gondolom magam is, amikor, néha, amikor

izgatottan csörögve a kulcsaimmal a megfelelő cakkos tollút fogom kézbe s óvatosan illesztem a zár vékony kürtőjébe, és hogy ajtó tárul, hófehér konyha bukkan elő mintha nem itthon, mint aki lopni hazajár,

de sötétben a villanygombok kattánása nélkül is székháton, asztallap szélén fut tenyerem, féléves újságokat érzek, mint akkoriban, amikor éjfél tájban a güris nappalokból éjszakákba érő lázaim után kutat

az emlékezet botorul: én meghaltam itt, a nyirkos könyvlapok, a vályogszagú ház, az elérhetetlen boldogságra kiméretett pár légköbméter idegen otthonom konkrétsága, elgondolkodtató létállapot, mely van, talán éppen attól, hogy ő sem törődik a saját nemlétével.